

Unes veus que diuen

L'observació del muntatge és tota una prova fèrta de la malla espacial que varen teixir les torretes, amb un nexa de primer ordre fixat a Barcelona, al castell de Montjuïc. Allà arribava la línia civil amb origen a Madrid —que passava per València— i hi partia la branca que continuava fins a la Jonquera. També hi tenien l'origen vèries línies de telegrafia òptica militar, com les que anaven fins a Lleida, Vic o Girona. Altres línies militars foren la de Manresa a Solsona, la de Manresa a Vic, la de Girona a Olot o la d'Olot a Vic, entre d'altres. En total, un recorregut d'uns 800 km. L'exposició també permetia gaudir de la reconstrucció d'una torreta amb el seu mecanisme de transmissió de senyals o de la reproducció d'alguns documents. El clima bel·licista de les carlinades, especialment intens a Catalunya, impulsà la construcció de la xarxa.

L'exposició propiciada per Jaume Prat és, sens dubte, una contribució valuosa al coneixement d'aquest patrimoni mig oblidat. Tant de bo sigui una passa endavant per impulsar la recuperació d'una seva part que és el símbol d'una època que ha deixat una petjada ben característica sobre el nostre paisatge.

David Pavón

En un món tan ple d'oportunitats i de fresses més d'un cop passa que les coses ni es veuen, ni es senten. Deu haver-hi hagut un temps que qualsevol programació o qualsevol activitat cultural, per petita que fos, tenia un ressò: avui, però, si és que s'aconsegueix, el ressò és sobretot una qüestió de diners o de constància i feina. Entre els mesos de novembre i desembre passat, en el Teatre Mundial de la Bisbal s'ha celebrat el cicle *Veus*, un cicle que ha nascut amb l'objectiu «d'apropar el públic a noves maneres de tractar els textos poètics i de recuperar la veu d'aquells que lluiten perquè tantes coses no caiguin en l'oblit». Segons els seus organitzadors, aquestes noves maneres passen per «les inseparables relacions que tenen amb la música i amb la imatge». Jordi Dauder, que és qui va inaugurar el cicle, va presentar el 13 de novembre de 2004 un espectacle poètic audiovisual on condemnava la guerra i recitava poemes de Camer, Vinyoli, Estellés i, sobretot, entre molts altres, de Miquel Martí i Pol. Vaig anar-hi i vaig tenir la sensació que Dauder veia tots els poetes excessivament iguals, que la música era una mica massa deslligada dels textos, que les imatges eren excessivament vistes. Potser, en un món on el que no hi ha sovint són paraules, són més que res les paraules el que hauríem de reivindicar. Però no em facin gaire cas perquè, en aquest món també, tots tenim l'experiència que tenim i el cert és que Dauder sap recitar i que molta gent que el va sentir va sortir entusiasmada de l'espectacle. Quan escric aquestes ratlles, encara no hi ha hagut cap més actuació. Quan vostès les llegeixin, el cicle ja haurà acabat. Hi hauran participat, a més, Jaume Sisa, que haurà presentat *Ensisat'*, el seu darrer espectacle; Toni Subirana, que en el seu tercer disc ha musicat Sagara, i Anwar Abudragh, que no havia actuat mai a Catalunya, que fa *joze i oud*, i que recita poemes d'Akhmàtova i de Szimborska, també entre d'altres. No fa pas gaire, editorial Proa va reeditar les *Versions d'Akhmàtova i Tsvetàieva* de Maria Mercè Marçal i Monika Zgustová. Una d'aquestes versions és el *Rèquiem*, segurament el llibre més important d'Akhmàtova i segur que el que els lectors catalans tenim més a l'abast. La primera part de l'*Epíleg de Rèquiem*, acaba amb aquests versos: «I si vull alçar un prec no és per mi sola: / prego per tots els meus companys en la dissort, / enmig del fred ferotge i en l'ardent juliol, / vora el mur roig que romania sord». Encertades o no, com les poesies, les propostes culturals són semblants al prec. Veus que es diuen i que proven d'arribar al seu destí. Tot sovint, la indiferència té solució. No en té ni el desert, ni el silenci.

Xavier Cortadellas

Un retrobament amb Vinyoli, i més

Santa Coloma de Farners va acollir els dies 15, 16 i 17 d'octubre de 2004 la celebració del I Simposi Internacional Joan Vinyoli, amb un notable èxit en participació científica i popular, i en guix de resultats.

Des de l'inici dels actes hom es preguntava per què no celebràvem ja el vintè simposi —d'acord amb els anys escolats des de la mort del poeta—, i no pas tot just el primer. La resposta es feia evident de seguida: la figura i l'obra de Vinyoli clamaven ja de temps per una atenció que no havien rebut i es mereixen. Era necessari un retrobament. Així ho van creure els entusiastes impulsors (Pep

Solà, Sebastià Goday i Josep M. Cases) d'una iniciativa que ha tingut i té encara múltiples vessants. El simposi acadèmic n'és un de molt important, que es beneficià encertadament de la col·laboració i punts de vista d'estudiosos i professors universitaris de diversa procedència en la definició de continguts i orientació; cal esmentar els professors i poetes Xavier Macià (UdL) i Joan Elies Adell

Cartell de Perejaume.

(UOC), el primer dels quals editor de l'obra completa de Vinyoli (2001), i el crític Sam Abrams, a més d'un ampli comitè científic. La bandera del simposi, en consonància, el cartell de Perejaume.